

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

A movie poster for 'The Inheritance'. The scene is set in a dark, stormy night in a dilapidated, stone-walled courtyard. In the foreground, a man in a dark, long coat stands with his hands clasped, looking off to the side. In the background, two other figures are walking away, carrying boxes. On a balcony of the building behind them, three people are silhouetted against a warm, glowing light from a window. The ground is littered with papers and debris. The overall mood is somber and mysterious.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

DE ERFENIS

Een erfenis is meestal verbonden met een gebeurtenis die eerder pijnlijk is dan vreugdevol. Bijna alsof het leven een Dantesk contrapasso-principe volgt: elke betaalde prijs wordt terugbetaald met een andere prijs.

Toch is een erfenis ook de laatste balans van een mensenleven.

Erin zitten niet alleen huizen, bankrekeningen, auto's, sieraden of bezittingen. Erin zitten overtuigingen, morele codes, principes, loyaliteiten, angsten, liefdes, en de manier waarop iemand koos om door het leven te gaan.

De meeste mensen laten achter wat de samenleving als waardevol erkent: een huis, wat spaargeld, een familiestuk, een herinnering.

Anderen laten schulden achter.

De Italiaanse wet staat, met haar eigenaardige logica, erfgenamen toe een erfenis binnen bepaalde grenzen te weigeren wanneer de schulden groter zijn dan de bezittingen. Het is bijna een juridische erkenning dat sommige mensen alles opmaken voordat ze vertrekken en met lege zakken heengaan.

Maar ik ben geen advocaat.

Ik heb geen academische titels om te tonen. Ik ben nog steeds dezelfde man die ooit een onvoldoende kreeg voor Italiaanse taal. Wat ik wel heb, is ervaring. En ervaring heeft me geleerd dat die soms groter is dan de wet en veeleisender dan genade zelf.

De eerste die mij een echte erfenis naliet, was mijn zus Teresa.

Alvleesklierkanker riep haar weg, op nog maar zestigjarige leeftijd.

Ze was ongehuwd. Ze had geen eigen gezin gesticht. Mijn broers, mijn ouders en ik waren haar enige directe erfgenamen.

Amper een jaar later volgden mijn ouders haar, met twintig dagen tussen hun overlijden.

Wat zij achterlieten, werd een erfenis die gedeeld werd tussen mij en mijn twee broers, de Frega-tweeling, acht jaar jonger dan ik.

Andere opvoeding.

Andere levens.

Andere waarden.

Andere verwachtingen.

Wat daarna gebeurde, was niet wat onze ouders gewild zouden hebben.

De sterkste bewoog als eerste. Eén nam alles wat hij kon vinden. De ander bleef staan en zag realiteiten ontstaan die nooit binnen een gezin hadden mogen bestaan. De nalatenschap is ongeveer één miljoen euro waard, tussen onroerend goed en banktegoeden.

Maar geld is het minst belangrijke deel van dit verhaal.

Geconfronteerd met handelingen die, naar mijn mening, elke grens van familievertrouwen en morele verantwoordelijkheid overschreden, bleef mij maar één weg over: bescherming zoeken via het gerechtelijk systeem en rechten verdedigen die niet alleen mij toebehoren, maar ook mijn kinderen.

Er is een strafrechtelijke procedure geopend.

Dat feit alleen al betekent dat er bewijs bestaat en dat instanties het de moeite van het onderzoeken waard hebben geacht.

De rest behoort toe aan justitie, niet aan mij.

Ik zal geduldig wachten.

Ik heb nooit wraak gezocht.

Ik heb dit gevecht nooit gevoerd om geld.

En precies daarom heb ik nooit de intentie gehad om me burgerlijke partij te stellen op zoek naar financiële compensatie.

Mijn gevecht gaat niet over mezelf verrijken.

Mijn gevecht gaat over het beschermen van de naam Frega.

Ik weiger toe te zien hoe de naam van mijn familie wordt meegesleurd door rechtszaken, beschuldigingen, hebzucht en interne vernietiging, zonder op te staan voor wat ik geloof dat juist is.

Die naam behoorde toe aan mijn vader. Aan mijn moeder.

Aan mijn zus.

En op een dag zal hij toebehoren aan hen die na ons komen.

Geld komt en gaat.

Een familienaam blijft.

De meest waardevolle erfenis die ik ontving, is nooit gemeten in euro's. Het was de verantwoordelijkheid om die naam met waardigheid te dragen.

De pijn echter blijft.

Niet de pijn van bezit.

Niet de pijn van bankrekeningen.

De pijn van afwezigheid.

De pijn van de mensen die we liefhadden en die er niet meer zijn.

Soms stel ik me voor dat mijn ouders en mijn zus samen op een verre balkon staan, buiten ons zicht, en dat ze dit vreemde menselijke theater beneden hen zien ontvouwen.

En misschien glimlachen ze.

Misschien schudden ze hun hoofd.

En misschien zeggen ze:

"Frega blijft vechten. Hij stopt nooit. Hij is precies de man geworden die niemand van hem had verwacht." Ferdinando Frega BLADEFREGA